

ἀφιλόκαλος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφιλόκαλος.

Ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ ὥραϊον, ὁ μὴ φιλόκαλος, ἀκαλαίσθητος: Ἀφιλόκαλη γυναῖκα. Ἀντίθ. φιλόκαλος.

ἀφιλοξενία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφιλοξενία.

Τὸ νὰ εἶναι κἀνεὶς ἀφιλόξενος. Ἀντίθ. φιλοξενία.

ἀφιλόξενος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφιλόξενος.

1) Ὁ μὴ ἀγαπῶν ἢ μὴ περιποιούμενος τοὺς ξένους: Ἀνθρώπος ἀφιλόξενος. Γυναῖκα ἀφιλόξενη. 2) Ἐπὶ τόπου, ὁ κατοικούμενος ὑπὸ ἀφιλοξένων: Τόπος ἀφιλόξενος.

Ἀντίθ. φιλόξενος.

ἀφιλοπροσωπία ἡ, Ζάκ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφιλοπρόσωπος.

Εὐθύτης, ἀκεραιότης χαρακτῆρος, ἀμεροληψία. Ἀντίθ. φιλοπροσωπία.

ἀφιλοπρόσωπος ἐπίθ. Ζάκ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ-, τοῦ ἐπίθ. φίλος καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Εὐθύς, ἀκέραιος τὸν χαρακτῆρα, ἀμερόληπτος. Ἀντίθ. φιλοπρόσωπος.

ἄφιλος ἐπίθ. Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφιλος.

Ὁ στερούμενος φίλων.

ἀφιλοτιμία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφιλοτιμία.

Ἐλλειψις φιλοτιμίας, ἀναισθησία περὶ τὰς ὑποχρεώσεις, μικροπρέπεια: Ἀφιλοτιμία ποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Ἡ ἀφιλοτιμία του δὲ λέγεται! Ἀντίθ. φιλοτιμία.

ἀφιλότιμος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀφ'λότ'μους βόρ. ιδιῶμ. ἀφιλόκιμε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφιλότιμος.

Ὁ μὴ ἔχων συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών του, ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην τῆς κοινωνίας καὶ καθόλου ἀναισθητος, μικροπρεπής, χυδαῖος ἔνθ' ἀν.: Ἀπὸ ἀνθρώπου ἀφιλότιμο τί καλὸ περιμένεις; Ὑπάλληλος ἀφιλότιμος κοιν. Πολλάκις χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις χάριν παιδιᾶς ἄνευ κακῆς σημασίας: Βρὲ, ἀφιλότιμε, γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ μᾶς βλέπης; Βρὲ τὸν ἀφιλότιμο, τί ἔκαμε! κοιν. Ἀλλοτε πάλιν εὐχρηστεῖ τὸ ἐπίθετον εἰς ἐπιφωνήσεις θαυμαστικές: Βρὲ τὴν ἀφιλότιμη, ὁμορφη ποῦ εἶναι! Βρὲ τὸ ἀφιλότιμο, ἐξυπνάδα ποῦ τὴν ἔχει! Ἀντίθ. φιλότιμος.

ἀφιλοχρήματος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφιλοχρήματος.

Ὁ μὴ ἀγαπῶν πέραν τοῦ δέοντος τὰ χρήματα, ὁ μὴ φιλοχρήματος. Ἀντίθ. φιλάργυρος, φιλοχρήματος.

ἀφίνω κοιν. καὶ Καπ. (Ποτάμ. Σινασσ. Τελμ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφίνω βόρ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀφίν-νω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. κ.ἀ. ἐφίν-νω Ἀπουλ. ἀβίν-νω Χίος (Πυργ.) αἰν-νω Κύπρ. βαῖνω Καπ. (Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ἀ.) φίνω Ἀστυπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. κ.ἀ. φίν-νω Ἀπουλ. Παρ. ἀφίνα κοιν. ἔφίνα Σέριφ. ἔφιν-να Κύπρ. ἡφίνα πολλαχ. ἡφ'να Θράκ. ἀφίνισκα Καπ. (Σινασσ.) ἐφίνισκα Πόντ. (Οἶν.) Ἀόρ. ἀφῆσα κοιν. ἀφ'σα βόρ. ιδιῶμ. ἔφῆσα Κύθν. κ.ἀ. ἀ-

φῆσα σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Καπ. Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.) Τσακων. ἀφῆσα σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. ἀφ'κα βόρ. ιδιῶμ. ἐφῆκα Τῆλ. Πόντ. (Κερασ. Ματζούκ. Τραπ.) ἔφῆκα Καλαβρ. (Μπόβ.) Σύμ. κ.ἀ. ἐφέκα Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ἀ.) ἡφῆσα Νάξ. κ.ἀ. ἡφῆκα Κίμωλ. Κρήτ. Σίφν. κ.ἀ. Προστ. ἀφες Θεοσ. Καπ. Πάτμ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Σίφν. κ.ἀ. ἀφῆσον Πόντ. ἀφῆσο Πόντ. (Ὁφ.) ἀφ'σον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀφ'σιν Πόντ. (Χαλδ.) ἀφῆσε κοιν. ἀφ'σε Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Τραπ.) ἀφ'σι βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀφῆσ' Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀφ'σ' Ἡπ. Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ.ἀ. ἀφ'σις Μακεδ. ἀφ'σις Θεοσ. (Καρδίτς.) ἀφῆσε Πελοπ. (Ἡλ. Λάστ.) ἀφ Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφῆσε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφῆσε Πόντ. ἀφ' Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Σουδεν. Τρίκ.) Σάμ. κ.ἀ. ἀφῆσε Ρόδ. ἀφῆσ' Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος (Πυργ.) κ.ἀ. ἀφῆσε κοιν. ἀφῆσε βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀφῆσε Πελοπ. (Μεγαλόπ.) ἀφ'σιν κοιν. ἀφῆσε Κρήτ. ἀφῆσε Σίφν. ἀφῆσε Σίφν. ἀφ'κι Μακεδ. κ.ἀ. φῆσε Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἀπαρ. ἀφῆσιν Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀφῆσ'ναι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀφῆσ'ναι Πόντ. (Χαλδ.) ἀφῆσεῖν Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσεῖν Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσεσ'ναι Πόντ. ἀφῆσεῖν Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσεῖν Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσκει Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀφίνοντας κοιν. ἀφίντα Τσακων. ἀφῆκοντα Καλαβρ. (Μπόβ.) φῆκοντα Ἀπουλ. (Καλημ.) Παθ. ἀφισκοῦμαι Πόντ. (Κερασ. Ὁφ.) Ἀπαρ. ἀφῆσθαι Πόντ. (Κερασ.) ἀφῆσθ'ν Πόντ. (Κερασ.) Μετοχ. ἀφῆσμένος κοιν. ἀφ'μένους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀφισμένος σύνηθ. ἀφισμένους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀφίω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφίημι. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 288. Οἱ παρατ. ἀφίνισκα Σινασσ. καὶ ἐφίνισκα Οἶν. εἶναι τοῦ ρ. *ἀφινίσκω.

1) Ἀπολύω τι ἐκ τῶν χειρῶν, παύω νὰ κρατῶ τι κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Ποτάμ. Σινασσ. Τελμ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀφῆσ' αὐτὰ ποῦ κρατᾷς. Μὴ τ' ἀφῆσῃς ἀπ' τὰ χέρια σου, βάστα τα σφιχτά. Ἀφῆσε τὰ πόδια κ' ἐπῆσσε τὰ χέρια του. Ἀφῆσε τὸ χέρι καὶ τὸν ἐπῆσσε ἀπ' τὰ μαλλιά κοιν. Εἶχε φῆκοντα τὸ φορτί Καλημ. || Ἀσμ.

Ἀφῆσ' με, Χάρε, ἀφ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσε μ' ἀφ' τὸ χέρι καὶ δεῖξε μου τὴν τέντα σου κ' ἐγ' ἀπατός μου πάω

Κρήν. Ἀντίθ. βασιτῶ, κρατῶ. β) Ἐν γενικωτάτῃ ἐννοίᾳ παύω νὰ ἔχω ἢ κατέχω ἢ κωλύω ἢ ἐμποδίζω τι, παύω νὰ ἐξουσιάζω τι ἢ ὅπωςδήποτε νὰ ἐξασκῶ ἐπίδρασιν ἐπὶ τινος, ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐπιτρέπω, δὲν κωλύω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Ποτάμ. Σινασσ. Τελμ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀφίνω τὸ παιδί νὰ παίξῃ. Ἀφίνω τὰ ζῶα νὰ βόσκουν λεύτερα. Δὲ μ' ἀφίνουν οἱ στενοχώριες - τὰ βάσανα - οἱ πόνοι κττ. Ἀφῆσέ με νὰ κοιμηθῶ - νὰ μιλήσω - νὰ περάσω - νὰ φάγω - νὰ φύγω κττ. Ἡθελα νὰ σὲ πάρω μαζί μου, μὰ δὲν μ' ἀφῆσαν ἄλλοι. Δὲν τὸν ἀφῆσ' ὁ Χάρος νὰ χαρῇ τὰ γεῖτα του. Τὸν ἀφῆσαν τὸν κλέφτη νὰ φύγῃ κοιν. Ἀφῆσ' νὰ περάσω - νὰ φάω κττ. Κρήτ. Ἀ νὰ περάσω Σίφν. || Φρ. Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀφῆσω (ἐπὶ συμβιβασμοῦ, συνθηκολογήσεως) κττ. ἐπὶ ἴσοις ὄροις. Τὸν ἀφίνω, μὰ δὲ μ' ἀφίνει (ἐπὶ δυσπαλλάχτου κακοῦ ἀνθρώπου). Τ' ἀφίνω, μὰ δὲ μ' ἀφίνει (ἐπὶ δυσπαλά-

